

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Jaroslavy Skoumalové a soudců Mgr. Petra Sedláka, Ph.D. a JUDr. Václava Štencla, MA ve věci

žalobkyně: **Mgr. D. J.**
trvale bytem K. 209/37a, B.

proti
žalovanému: **Magistrát města Brna, odbor územního a stavebního řízení**
sídlem Malinovského náměstí 3, 601 67 Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 31. 5. 2018, č. j. MMB/0223335/2018

takto:

- I. Rozhodnutí Magistrátu města Brna, odbor územního a stavebního řízení, ze dne 31. 5. 2018, č. j. MMB/0223335/2018, a usnesení Úřadu městské části města Brna, Brno-střed, stavební úřad, ze dne 8. 2. 2018, č. j. MCBS/2018/0024625/FILT, sp. zn. 3200/MCBS/2015/0051659, **se zrušují** a věc **se vrací žalovanému** k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobkyni na náhradě nákladů řízení částku 3 000 Kč do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

1. Žalobkyně se žalobou doručenou Krajskému soudu v Brně dne 8. 8. 2018 domáhala zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 31. 5. 2018, č. j. MMB/0223335/2018 (dále též „napadené rozhodnutí“), kterým žalovaný zamítl odvolání žalobkyně a potvrdil usnesení Úřadu městské části města Brna, Brno-střed, stavební úřad (dále též „správní orgán prvního stupně“ nebo „stavební

úřad“), ze dne 8. 2. 2018, č. j. MCBS/2018/ 0024625/FILT, sp. zn. 3200/MCBS/2015/0051659 (dále též „usnesení správního orgánu prvního stupně“).

2. Správní orgán prvního stupně jakožto příslušný stavební úřad podle § 13 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění účinném ke dni vydání napadeného rozhodnutí, rozhodl podle § 66 odst. 1 písm. b) zákona č. 500/2004 Sb., ve znění účinném ke dni vydání napadeného rozhodnutí (dále jen „správní řád“), tak, že se řízení ve věci žádosti o prodloužení lhůty k provedení úkonu na stavbu s názvem „Přístavba rodinného domu Š. č. X a zastřešení venkovní terasy vč. boční zdi při vých. hranici pozemku, vše z jižní (dvorní) strany domu na pozemku par. č. X a X v k. ú. Š., obec B.“ (dále jen „stavba“), o které žalobkyně jakožto vlastník stavby požádala dne 30. 11. 2017, zastavuje, neboť byla podaná žádost zjevně právně nepřipustná.

II. Obsah žaloby

3. Žalobkyně spatřovala nezákonnost obou rozhodnutí správních orgánů zejména v tom, že se v případě jejího podání ze dne 30. 11. 2017 nejedná o žádost o prodloužení lhůty. Daným podáním byly pouze v souladu s původní žádostí žalobkyně o prodloužení lhůty dle § 39 správního řádu ze dne 26. 11. 2015 doplněny podklady pro dodatečné povolení stavby. Jak stavební úřad, tak žalovaný tedy posoudili podání žalobkyně nesprávně. Jelikož o původní žádosti o prodloužení lhůty nebylo ke dni podání nyní projednávané žaloby rozhodnuto, měla žalobkyně za to, že doplnila požadované doklady v souladu se svou žádostí, neboť o této svou nečinností správní orgán prvního stupně vyslovil souhlas. Z těchto skutečností žalobkyně dovozovala také rozpor napadeného rozhodnutí a usnesení správního orgánu prvního stupně se skutkovým stavem a obsahem spisu.
4. Dle názoru žalobkyně žalovaný i správní úřad prvního stupně porušili (a konstantně porušují) při uplatňování procesních práv žalobkyně zásady rovného postavení a nestrannosti. V souvislosti s tímto žalobkyně odkázala na řízení vedená s vlastníky sousedních nemovitých věcí, v rámci kterých dochází k vyhovění žádosti o prodloužení lhůt k předložení požadovaných dokladů a kde nebyly náležitosti žádosti o dodatečné povolení stavby předloženy po čtyři roky.
5. Naposledy žalobkyně namítala nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí pro nedostatečné vypořádání její odvolací námitky ohledně nerozhodnutí o její původní žádosti o prodloužení lhůty dle § 39 správního řádu ze dne 26. 11. 2015.

III. Vyjádření žalovaného

6. Žalovaný v rámci svého vyjádření k žalobě ze dne 25. 10. 2018, které zdejšímu soudu došlo dne 30. 10. 2018, navrhl, aby soud žalobu pro nedůvodnost zamítl. K žalobním námitkám uvedl následující.
7. Správní orgán prvního stupně usnesením ze dne 17. 7. 2017, č. j. MCBS/2017/0113014/FILT, nevyhověl žádosti žalobkyně ze dne 26. 11. 2015 o prodloužení lhůty k odstranění žádosti o dodatečné povolení a současně i zastavil probíhající řízení o dodatečné povolení stavby. O žádosti žalobkyně ze dne 26. 11. 2015 tak bylo uvedeným vykonatelným usnesením rozhodnuto. Na základě této žádosti tudíž nebylo možno doplnit další podklady pro rozhodnutí v řízení o dodatečném povolení, neboť byla tato vykonatelným usnesením vyřízena a další prodlužování odmítnuto.
8. Úkon žalobkyně ze dne 30. 11. 2017 i v něm označený § 39 správního řádu jednoznačně dokládá, že žalobkyně opětovně požádala v ukončeném správním řízení o prodloužení lhůty k doplnění své žádosti, což není možné. Proto správnímu orgánu prvního stupně nezbylo, než tuto žádost označit za zjevně právně nepřipustnou.

9. Co se týče námitky porušení rovného postavení a nestrannosti, žalobkyní odkazovaná správní řízení nemají žádný vliv na přezkoumávané usnesení správního orgánu prvního stupně.
10. Dle názoru žalovaného byly veškeré seznatelné a srozumitelné námitky žalobkyně, které byly obsahem jejího odvolání, v napadaném rozhodnutí řádně vypořádány.

VI. Replika

11. V rámci repliky ze dne 29. 1. 2019, doručené zdejšímu soudu dne 1. 2. 2019, žalobkyně konstatovala, že tvrzení žalovaného je zcela v rozporu se skutkovým stavem věci a listinnými důkazy založenými ve spisovém materiálu. Zopakovala, že se v případě jejího podání ze dne 30. 11. 2017 nejedná o žádost o prodloužení lhůty, ale pouze o podání, kterým splnila svou povinnost v souladu s obsahem své žádosti ze dne 26. 11. 2015. Ani na základě obsahu tohoto podání nelze tvrdit, že by se jednalo o novou žádost o prodloužení lhůty.
12. Žalobkyně trvala na tom, že o její žádosti o prodloužení lhůty dle § 39 správního řádu ze dne 26. 11. 2015 nebylo ke dni podání repliky rozhodnuto. Předmětem rozhodování dle výroku I. usnesení stavebního úřadu ze dne 17. 7. 2017 totiž nebyla daná žádost, ale usnesení ze dne 24. 7. 2015, č. j. MCBS/2015/0067743/SKOM. Přitom pouze výrok rozhodnutí je závazný a vymahatelný správní exekucí.
13. Pokud měl stavební úřad dle vyjádření žalovaného dne 12. 2. 2016 seznat, že není důvodu prodloužit na základě žádosti žalobkyně ze dne 26. 11. 2015 lhůtu k doplnění podkladů žádosti o dodatečné povolení stavby, nebylo žalobkyni jasné, proč usnesení o zastavení řízení o dodatečném povolení stavby vydal za 17 měsíců (tj. 17. 7. 2017). Stavební úřad tak byl 17 měsíců nečinný.
14. Naposledy měla žalobkyně za to, že si je žalovaný ve vztahu k námitce nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí pro nedostatek odůvodnění (spočívající v nevypořádání se s odvolací námitkou) vědom svého nezákonného postupu ve věci a pouze účelově označuje danou odvolací námitku za nesrozumitelnou.
15. Ve zbývajících částech repliky žalobkyně zopakovala a také odkázala na argumentaci uvedenou v žalobě.

V. Posouzení věci krajským soudem

16. Krajský soud v Brně na základě včas podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů [§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“)], jakož i řízení předcházející jeho vydání. Při přezkoumání napadeného rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správních orgánů (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). O žalobě soud rozhodl bez jednání za podmínek dle § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s., neboť seznal, že usnesení správního orgánu prvního stupně bylo stíženo natolik závažnými vadami, pro které nemůžou napadené rozhodnutí ani usnesení správního orgánu prvního stupně obstát.
17. Ze správních spisů poskytnutých zdejšímu soudu žalovaným vplynuly následující, pro rozhodnutí ve věci samé podstatné, skutečnosti.
18. Žalobkyně jako vlastník posuzované stavby podala žádost o její dodatečné povolení, která byla správnímu orgánu prvního stupně doručena dne 19. 6. 2015. Jelikož stavební úřad dospěl při přezkoumání žádosti o dodatečné povolení k závěru, že byla podána bez předepsaných náležitostí podle § 110 stavebního zákona, vyzval žalobkyni k odstranění blíže určených nedostatků žádosti, a to nejpozději do 30. 11. 2015 a poučil ji o negativních následcích nedoplnění požadovaných náležitostí (výzva ze dne 24. 7. 2015, č. j. MCBS/2015/0067468/SKOM). V bezprostřední souvislosti s předmětnou výzvou vydal stavební úřad také usnesení ze dne 24. 7. 2015, č. j. MCBS/2015/0067743/SKOM, kterým postupem podle § 111 odst. 3 stavebního zákona

přerušil řízení o dodatečném povolení stavby a určil žalobkyni postupem dle § 39 odst. 1 správního řádu lhůtu k doplnění žádosti o dodatečné povolení nejpozději do 30. 11. 2015.

19. Žalobkyně proti usnesení o přerušení řízení o dodatečném povolení a určení lhůty k doplnění žádosti ze dne 24. 7. 2015, č. j. MCBS/2015/0067743/SKOM, podala dne 18. 8. 2015 odvolání, které žalovaný rozhodnutím ze dne 23. 11. 2015, č. j. MMB/0422917/2015, zamítl a napadené usnesení potvrdil.
20. Žalobkyně následně požádala stavební úřad podáním ze dne 26. 11. 2015, které bylo správnímu orgánu prvního stupně doručeno dne 30. 11. 2015, o prodloužení lhůty k doložení náležitostí žádosti o dodatečné povolení stavby stanovené usnesením ze dne 24. 7. 2015, č. j. MCBS/2015/0067743/SKOM. Jelikož žalobkyně ve své žádosti o prodloužení lhůty neuvedla, do kdy požaduje, aby byla lhůta prodloužena, zaslal stavební úřad žalobkyně výzvu k odstranění nedostatků podání ze dne 11. 12. 2015, č. j. MCBS/2015/0142785/SKOM, ve které ji vyzval, aby navrhla termín, dokdy odstraní nedostatky své žádosti o dodatečné povolení stavby.
21. Dne 8. 1. 2016 bylo správnímu orgánu prvního stupně doručeno v odpovědi na výzvu ze dne 11. 12. 2015 podání, v rámci kterého žalobkyně mimo jiné navrhla termín, dokdy má být prodloužena lhůta k doplnění náležitostí žádosti o dodatečné povolení, a to do 30 dnů ode dne rozhodnutí soudu o podávané žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 23. 11. 2015, č. j. MMB/0422917/2015. Následně žalobkyně na další výzvu stavebního úřadu zaslala dne 12. 2. 2016 správnímu orgánu prvního stupně kopii zmiňované správní žaloby, z níž vyplynulo, že tato byla podána dne 8. 2. 2016 u Krajského soudu v Brně.
22. Stavební úřad vydal dne 17. 7. 2017 usnesení pod č. j. MCBS/2017/ 0113014/FILT, v rámci kterého neprodloužil lhůtu k doplnění náležitostí žádosti o dodatečné povolení stavby a současně zastavil řízení o dodatečném povolení stavby pro neodstranění podstatných vad žádosti.
23. Proti tomuto podala žalobkyně odvolání, které žalovaný rozhodnutím ze dne 5. 1. 2018, č. j. MMB/0506458/2017, zamítl a usnesení stavební úřadu o zastavení řízení o dodatečném povolení potvrdil.
24. V mezidobí vydal Krajský soud v Brně usnesení ze dne 21. 9. 2017, č. j. 31 A 13/2016-30, kterým odmítl žalobu žalobkyně proti rozhodnutí žalovaného ze dne 23. 11. 2015, č. j. MMB/0422917/2015, neboť toto vyhodnotil jako vyloučené ze soudního přezkumu dle § 70 písm. c) s. ř. s. V návaznosti na dané usnesení Krajského soudu v Brně žalobkyně zaslala správnímu orgánu prvního stupně podání ze dne 30. 11. 2017, označené jako „*Doložení dokladů na základě výzvy č. MCBS/2015/0067468/SKOM ze dne 24. 7. 2015 a žádosti o prodloužení lhůty dle ust. § 39 správního řádu, doručené stavebnímu úřadu*“, jehož přílohou byla projektová dokumentace posuzované stavby a kopie žádosti o vydání závazného stanoviska příslušnému orgánu státní památkové péče.
25. V předcházejícím odstavci uvedené podání žalobkyně vyhodnotil stavební úřad jako žádost o prodloužení lhůty k provedení úkonu na posuzovanou stavbu. Jelikož však bylo řízení o dodatečném povolení stavby zastaveno usnesením ze dne 17. 7. 2017, č. j. MCBS/2017/0113014/FILT, posoudil stavební úřad žádost jako zjevně právně nepřipustnou, a tudíž řízení ve věci této žádosti postupem dle § 66 odst. 1 písm. b) zastavil před krajským soudem nyní projednávaným usnesením správního orgánu prvního stupně.
26. Proti tomuto usnesení podala žalobkyně dne 13. 3. 2018 odvolání, které doplnila o odvolací důvody dne 18. 4. 2018, které jsou v zásadě totožné s žalobními námitkami. Žalovaný pak toto odvolání zamítl a usnesení správního orgánu prvního stupně napadeným rozhodnutím ze dne 31. 5. 2018 potvrdil.
27. Zdejší soud dospěl k závěru, že žalobkyní podaná žaloba je způsobilá k projednání před správním soudem. Ač se v případě usnesení správního orgánu prvního stupně jedná o úkon správního orgánu předběžné povahy [§ 70 písm. b) s. ř. s.; obdobně srov. rozsudek Nejvyššího správního

soudu ze dne 27. 7. 2011, č. j. 1 Afs 35/2011-135, nebo ze dne 14. 11. 2017, č. j. 5 Ads 150/2017-23], příp. o úkon, jímž se upravuje vedení řízení před správním orgánem [§ 70 písm. c) s. ř. s.; obdobně srov. KÜHN, Zdeněk. *Soudní řád správní: komentář*. Praha: Wolters Kluwer, 2019. ISBN 978-80-7598-479-1.], odlišnosti projednávaného případu vedou zdejší soud k závěru o vhodnosti přezkoumat jak napadené rozhodnutí, tak i usnesení správního orgánu prvního stupně. Usnesení správního orgánu prvního stupně bylo vydáno (dne 8. 2. 2018) až po pravomocném skončení řízení o dodatečném povolení stavby rozhodnutím žalovaného ze dne 5. 1. 2018, č. j. MMB/0506458/2017. Jelikož je patrné, že nyní napadané úkony správních orgánů byly učiněny až po konečném rozhodnutí ve věci, žalobkyně nemohla namítat nezákonnost usnesení správního orgánu prvního stupně a následného napadeného rozhodnutí v rámci přezkumu konečného rozhodnutí (zdejším soudem projednávaného pod sp. zn. 31 A 42/2018). Z toho důvodu přistoupil krajský soud k jejich přezkumu v rámci soudního řízení.

28. Základním předmětem sporu v nyní projednávané věci je povaha podání žalobkyně ze dne 30. 11. 2017, které správní orgán prvního stupně a následně i žalovaný vyhodnotili jako žádost o prodloužení lhůty k provedení úkonu určené dle § 39 odst. 2 správního řádu. Žalobkyně přitom po celou dobu správního řízení o této „žádosti“ a následně i v podáních před zdejším soudem uváděla, že se v jejím případě nejednalo o žádost o prodloužení lhůty, nýbrž o pouhé podání, kterým doplnila náležitosti požadované stavebním úřadem k projednání její žádosti o dodatečné povolení stavby.
29. Správní řízení je možno zahájit buď na základě návrhu fyzické či právnické osoby (žádosti), nebo z úřední povinnosti (*ex officio*), v některých případech pak obojím způsobem. Zahájení řízení na základě žádosti přitom přichází v úvahu tam, kde se jedná především o vlastní zájem dané osoby. Naproti tomu zahájení řízení z úřední povinnosti nastupuje v případě převážně veřejného zájmu tak, kde to výslovně stanovuje zákonná právní úprava. Tudíž pokud není určitou osobou podána žádost a zároveň není dán zákonný důvod k vedení řízení *ex officio*, nelze vést správní řízení.
30. Otázkou tedy je, zda vůbec byly dány zákonem předpokládané procesní podmínky pro vydání usnesení správního orgánu prvního stupně. Neexistence podmínek pro vedení správního řízení přitom představuje natolik podstatné porušení ustanovení o řízení před správním orgánem, které by vždy znemožnilo soudní přezkum v mezích řádně uplatněných žalobních bodů (srov. usnesení rozšířeného senátu ze dne 8. 3. 2011, č. j. 7 Azs 79/2009-84, č. 2288/2011 Sb. NSS), a krajský soud se proto touto otázkou musí zabývat i z úřední povinnosti.
31. Dle § 45 odst. 1 správního řádu musí žádost mít náležitosti uvedené v § 37 odst. 2 téhož zákona a musí z ní být patrné, co žadatel žádá nebo čeho se domáhá. Žadatel je dále povinen označit další jemu známé účastníky.
32. Podle § 37 odst. 1 správního řádu je podání úkonem směřujícím vůči správnímu orgánu. Podání se posuzuje podle svého skutečného obsahu a bez ohledu na to, jak je označeno.
33. Ustanovení § 39 odst. 1 správního řádu stanovuje, že správní orgán účastníkovi určí přiměřenou lhůtu k provedení úkonu, pokud ji nestanoví zákon a je-li toho zapotřebí. Určením lhůty nesmí být ohrožen účel řízení ani porušena rovnost účastníků. Usnesení o určení lhůty se oznamuje pouze tomu, komu je určena, popřípadě i tomu, jehož se jinak přímo dotýká.
34. Podle § 39 odst. 2 správního řádu může správní orgán lhůtu určenou správním orgánem na žádost účastníka za podmínek stanovených v odstavci 1 daného ustanovení usnesením přiměřeně prodloužit.
35. V nyní posuzovaném případě ani na základě názvu a ani obsahu podání žalobkyně ze dne 30. 11. 2017 nelze toto vyhodnotit jako žádost o prodloužení lhůty k provedení úkonu dle § 39 odst. 2 správního řádu, ani jako žádost dle § 45 správního řádu. Nadto sama žalobkyně v rámci odvolacího řízení před žalovaným uvedla, že se o žádost nejedná, že tímto podáním pouze doplňuje stavebním úřadem požadované podklady pro vydání rozhodnutí v řízení o dodatečném

povolení stavby. Současně v takovém případě neexistuje právní úprava, která by dávala možnost správnímu orgánu zahájit řízení o tomto podání z úřední povinnosti.

36. Nebyla-li tedy podána žalobkyní žádost ve smyslu § 45 správního řádu, nemohl stavební úřad o této žádosti vést řízení. Správní orgán prvního stupně proto nemohl ani vydat usnesení, kterým řízení o neexistující žádosti zastavil. Žalovaný shodně nemohl takové usnesení přezkoumat a v důsledku toho ani nemohl vydat napadené rozhodnutí. Za takové situace, kdy neexistovaly zákonem předpokládané podmínky pro vedení správního řízení, je jedinou možností zrušit jak napadené rozhodnutí, tak usnesení správního orgánu prvního stupně (obdobně srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 10. 2019, č. j. 1 As 239/2019-24).
37. Pouze pro úplnost zdejší soud dodává, že správně měl správní orgán prvního stupně podání žalobkyně ze dne 30. 11. 2017 postoupit žalovanému, který v daném okamžiku projednával odvolání žalobkyně ve věci zastavení řízení o dodatečném povolení stavby. Jelikož nyní posuzované podání směřovalo právě do řízení o dodatečném povolení stavby, měl se s daným podáním a včasností doplnění náležitostí žádosti o dodatečné povolení stavby vypořádat žalovaný. Bylo však na žalobkyni, aby uvedené procesní pochybení namítala buď přímo před žalovaným v rámci odvolacího řízení vedeného ve věci žádosti o dodatečné povolení stavby, či následně v žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 5. 1. 2018, č. j. MMB/0506458/2017. Pro nyní projednávanou věc před krajským soudem je však procesní pochybení stavebního úřadu spočívající v nepostoupení podání žalobkyně ze dne 30. 11. 2017 irelevantní, neboť rozhodnutí správního soudu se vztahuje pouze k napadenému rozhodnutí a výhradně jemu předcházejícímu řízení (tj. řízení o „žádosti“ žalobkyně ze dne 30. 11. 2017), nikoliv i do souvisejících řízení, jako v daném případě řízení o dodatečném povolení stavby.
38. Co se týče ostatních námitek žalobkyně, zdejší soud k jejich vypořádání nepřistoupil z toho důvodu, že správní orgány zatížily svá rozhodnutí tak závažnou vadou, že tato vada znemožňuje soudní přezkum v mezích řádně uplatněných žalobních bodů. Nadto se námitky týkající se porušení zásady rovného postavení a nestrannosti a konkludentního souhlasu s žádostí o prodloužení lhůty ze dne 26. 11. 2015 z povahy věci týkají samotného řízení o dodatečném povolení stavby, které bylo pravomocně ukončeno rozhodnutím žalovaného ze dne 5. 1. 2018, č. j. MMB/0506458/2017. Krajskému soudu je však z jeho úřední činnosti známo, že žalobkyně dané námitky téměř totožně uplatnila také ve věci správní žaloby proti rozhodnutí žalovaného ze dne 5. 1. 2018, č. j. MMB/0506458/2017, vedené u Krajského soudu v Brně pod sp. zn. 31 A 42/2018. K jejich adekvátnímu vypořádání tak soud přistoupí při rozhodování ve věci dané spisové značky.

VI. Shrnutí a náklady řízení

39. S ohledem na vše shora uvedené dospěl soud k závěru, že řízení, v jehož rámci bylo napadené rozhodnutí žalovaného vydáno, bylo stíženo natolik závažnými vadami, pro které nemohou napadené rozhodnutí ani usnesení správního orgánu prvního stupně obstát. Aniž by soud posuzoval jejich věcnou správnost, je zjevné, že vůbec neexistoval zákonný podklad pro jejich vydání. Pro tuto vadu řízení tak krajský soud napadeného rozhodnutí dle § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s. bez nařízení jednání zrušil a věc vrátil (byť pouze formálně) žalovanému k dalšímu řízení. V souladu s § 78 odst. 3 s. ř. s. soud zrušil i usnesení správního orgánu prvního stupně, jelikož v navazujícím odvolacím řízení by žalovanému, který je vázán právním názorem zdejšího soudu, nezbylo než učinit totéž, jelikož vada usnesení správního orgánu prvního stupně je v rámci odvolacího řízení nezhojitelná. V dalším řízení žalovaný, resp. správní orgán prvního stupně rozhodne vázán právním názorem vysloveným v tomto rozsudku (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).
40. Výroky o nákladech řízení mají oporu v § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Jelikož úspěšná žalobkyně

nebyla v řízení před soudem zastoupena advokátem, nepřísluší jí právo na náhradu nákladů řízení dle vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., advokátní tarif, ze znění pozdějších předpisů (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 8. 2015, č. j. 6 As 135/2015-79, publ. pod č. 3344/2016 Sb. NSS). Žalobkyni tedy náleží toliko náhrada zaplaceného soudního poplatku ve výši 3.000 Kč, kterou jí je žalovaný povinen zaplatit v soudem stanovené třicetidenní lhůtě.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 27. května 2020

JUDr. Jaroslava Skoumalová v. r.
předsedkyně senátu